

Ved lovens ikrafttrædelse 1. januar 1995 omfattes ikke alene personer, der i fremtiden udsættes for arbejdsskader, men også dem, der har anmeldt en arbejdsskade, og som modtager sygedagpenge pr. 1. januar 1995. Man har herefter ret til udbetaling af sygedagpenge, indtil Arbejdsskadestyrelsen har truffet afgørelsen om erstatningen for tabt erhvervsevne. Vi kan i Socialdemokratiet anbefale socialministerens lovforslag.

Flemming Oppfeldt (V):

Venstre finder, at det er et rimeligt lovforslag. Selv om Arbejdsskadestyrelsen har mulighed for at tilkende den enkelte borger en midlertidig erstatning, så er der nogle, der kommer i klemme, og dem har vi en chance for at hjælpe. Men forslaget må aldrig blive en sovepude for det offentlige. Ventetiden, både når det drejer sig om arbejdsskader, førtidspensioner og andre pensionsafgørelser, kan forekomme urimelig lang, og derfor bør vi, ud over at vi vedtager dette udmærkede forslag, også arbejde for de minimumsrettigheder, borgerne må have i forhold til, hvor hurtigt sagerne bør afgøres.

Med disse bemærkninger skal vi tilkendegive, at vi er meget positive over for forslaget.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg skal på den konservative folketingsgruppes vegne sige, at vi kan tilslutte os dette forslag, som er et supplement og en udvidelse af de eksisterende muligheder for at fravige reglerne vedrørende forlængelse af dagpengeudbetalingen, og det er et forlig, der er indgået mellem en række af Folketingets partier vedrørende satspuljemidlerne.

Men jeg har et enkelt spørgsmål til ministeren, som jeg vil spørge, om det var muligt at få lidt oplyst med hensyn til sagsbehandlingstiden. Jeg har ikke noget indtryk af, om det er et meget effektivt system eller det modsatte, men jeg synes, det er interessant, netop når man taler om denne periode.

Villy Søvnald (SF):

Vi har for nylig haft den lange diskussion om varighedsbegrænsningen af sygedagpenge i forbindelse med SF's beslutningsforslag om at ophæve denne. Så det eneste, der er at sige til det her, er – for at der ikke skal blive en faderskabssag – at SF faktisk har en betydelig indflydelse på, at dette lovforslag ligger i forbindelse med satsforhandlingerne.

Lovforslaget er som bekendt et led i satspuljeforliget og et klart og gammelt SF-krav. Vi har et problem i forbindelse med lovforslaget – som vi har skrevet til socialministeren om – og det er spørgsmålet om ikrafttrædelsen. Vi ønsker, at den skal træde i kraft for de mennesker, som er blevet ramt af varighedsbegrænsningen, men som endnu ikke har fået deres sag afgjort. Vi mener, det ligger inden for forligets rammer; det mener embedsmændene ikke, og derfor er det nødvendigt at nævne det.

Bortset fra det, er det i de kredse, hvor man interesserer sig for denne sag, en stor sejr.

Vi er tilfredse med, at det ene hul i loven nu endelig lukkes. Og vi lægger vægt på, at andre huller i loven lukkes. F.eks. eksisterer det problem stadig væk, at man ryger på bistandshjælp, før man får tilkendt almindelig eller forhøjet førtidspension. Men vi har tillid til, at problemet bliver løst med den nye førtidspensionsreform, som vi forventer os meget af, både for så vidt angår kriterierne som retssikkerhed.

Vi støtter lovforslaget.

Tom Behnke (FP):

Vi havde gerne set, at man gjorde en lige så aktiv indsats for at få gjort noget ved de meget lange sagsbehandlingstider, der er; 12 måneder burde være nok til, at man kunne nå at få afgjort sagerne. Vi er klar over, at når vi taler om netop denne type undtagelser, så er vi bl.a. inde på at tale om retternes sagsbehandlingstid, og dér må vi så også sige, at der i øjeblikket er ventetider – bl.a. på grund af nogle store sager.

Det, der er sagen, er, at personen jo for så vidt er uforskyldt i, at myndighederne ikke har været i stand til at få sagerne gjort færdige, og derfor er det rimeligt, at personen i hvert fald ikke bliver stillet dårligt, fordi myndighederne ikke kan gøre sig færdig.

Vi støttede derfor også i 1992 det forslag, som SF fremsatte. Vi var positive over for forslaget; det var vi i øvrigt det eneste parti i Folketinget der var – bortset selvfølgelig fra SF, som fremsatte forslaget.

Det kunne være fristende at citere, hvad den socialdemokratiske ordfører, den konservative ordfører og Venstres ordfører sagde, men jeg vil nøjes med et enkelt citat for at anskueliggøre, hvilken forandring der er sket siden 1992, og hvor meget en finanslovforhandling kan føre til.

Det var daværende folketingsmedlem, hr. Per Tærstøl, der om SF's forslag sagde, jeg citerer fra Folketingets forhandlinger 1991-92, sp. 5117: